

den Dpfattelse, som den ærede Ordfører søgte at gjøre gjældende, at det ikke skulde være rigtigt at inddrage disse Transactioner paa sædvanlig Maade under Statsrevisionens Control, men jeg er ogsaa fuldstændig rolig for, at, efterat Sagen er behandlet, som den er bleven her, vil den nok komme i Orden, uden at der behøves stor Anstrengelse fra min Side.

Sæde: Det ærede Medlem, som nu satte sig, omtalte ved første Behandling en enkelt Post under Indenrigsministeriet, nemlig Betalingen til Jernbaneentreprenuerne. Jeg er ham meget taknemmelig for, at han fremdrog dette Punkt. Jeg er saa aldeles enig med ham i, hvad han udtalte, baade om Posteringen og om det Mangelfulde i, at der ikke var givet Statsrevisionen Oplysning om dette Punkt, førend man søgte ved gjentagne Skrivelser at faae dem tilveiebragte. Derimod var der en anden Ytring af ham, som jeg ikke var istand til ved første Behandling at besvare, fordi det kom an paa, hvilken Cours de saakaldte Petro'ske Obligationer havde paa den Tid, og jeg ikke havde mine Notitser derom hos mig. Jeg skal derfor nu tillade mig at gjøre opmærksom paa, at i de Maaned, hvorpaa det kommer an, nemlig de 3 sidste Maaned af Finantsaaret, — da det var Betalingen for de sidste 4 Maaned, der var Tale om, men Betalingen for December Maaned først faldt i Januar, saa kan der kun tages Hensyn til, hvorledes Coursen var i de 3 sidste Maaned — var Coursen, efterat den allerede i December var stegen til 83, i Januar 83 $\frac{1}{4}$, 83, 83 $\frac{1}{2}$, 83 $\frac{3}{4}$ og i Marts 83 og 83 $\frac{1}{4}$. Jeg troer, at det i disse Courser ligger klart for, at den Betalingsmaade, som Ministeriet var gaaet ind paa, var fordeelsagtig. Skulde Ministeriet paa samme Tid have opkjøbt de Petro'ske Obligationer, er det aabenbart, at derved vilde Obligationerne være stegne, naar de allerede vare i 83 og derover, efter al Sandsynlighed til ikke saa lidt over 83. Dertil kommer, hvad Ministeriet, efter hvad jeg troer, havde gjort rigtig i at oplyse, men som det ikke har oplyst i sin Besvarelse, at Rigmøntobligationerne paa samme Tid bleve

solgte til en høiere Cours end 86 $\frac{3}{4}$. Der blev den 21de og 31te December og i den første Halvdeel af Januar tilfammen solgt Obligationer til Beløb af 187,000 Rd. til en Pris af 89. Der blev den 28de Januar solgt 100,000 til 89 $\frac{1}{4}$; senere faldt Coursen, i Februar og Marts, til 88 $\frac{3}{8}$, 88 $\frac{3}{4}$, til Slutningen 88 $\frac{1}{8}$. Jeg troer, at man egentlig har den bedste Maalestof for det Fordeelsagtige ved denne Omsætning ved at sammenligne Coursen paa Sterlingobligationer og Rigmøntobligationer, og at det er tydeligt, at der har været Fordeel for Statskassen ved denne Transaction. Jeg tog ikke i Betænkning at undlade nærmere at udvikle dette i Betænkningen, da det forekom mig, at det egentlig laa temmelig nær for. Det forekom mig nemlig, at det, man egentlig maatte undersøge, var, hvorvidt Forholdet mellem Betaling ved Udstedelsen af nye Obligationer til Entreprenuerne og paa den anden Side den contante Betaling af, hvad Penge der kunde skaffes tilveie, var et saadant, at det maatte siges at være forvarligt, at Regeringen var gaaet ind paa denne Transaction, og jeg troer, at de foreliggende Forhold, som de ere udviklede af den høitærede Minister, tilstrækkelig godtgjøre, at det har været til Fordeel. — Jeg skal, da jeg har Ordet, ogsaa med et Par Ord udtale mig om Posteringen. Jeg er aldeles enig med det ærede kongevalgte Medlem (Andræ) i, at det er en urigtig Postering. Jeg troer, at Finantsministeriet har paa en Maade en formel Ret med Hensyn til, hvad det har gjort; men jeg troer ogsaa, at Finantsministeriet har holdt sig for meget til den formelle Side. Ved den første Besvarelse, Statsrevisionen modtog angaaende denne Sag — det var paa et Brev, som den Statsrevisor, der har havt Indtægtsfiden til Behandling, stillede til Ministeriet om, hvorledes disse Obligationer kunde være tagne til Indtægt til 96 — til Statsrevisionen den Oplysning, at efter Jernbaneloven kunde de ikke tages til Indtægt til nogen lavere Cours end 96; Finantsministeriet havde altsaa gjort det, fordi det ansaae sig for at være forpligtet dertil. Paa den anden Side var der ved Behandlingen af Finantsloven for 1862—63 ind-